# "בגלל חוכנית טלוויזיה"

רב הישוב עמרה, מרב ני צבר ומכון תעודה הגה רץ, הרב עזריאל אריאל שליט"א, הפוין בין תושבי עמרת את המכתב המתפ רסם להלן.

הרב אריאל אמר לי כי המכתב הזה תתגלגל לידו ונעורך בו שינוי מסויים, כדי שלא ניתן יהיה לזהות את המוסד שמדובר בו.

בנושא זה הגיעו אלי לא מעט מכתבים וב חרתי את מכתבו של הרב אריאל משום היותו מוכר ומשום היותו נמנה על הרבנים המצפלים כל התמסגת לצאת וצץ נגד השימוש בטל וויזיה. וחייבת האמת להיאמר כי הצפייה בט לוויזיה היא "כסף קסן" בציבורנו.

והנה המכתב בכתבו ובלשונו: "שלחתי את בני אליכם לישיבה מתוך אמון בדרככם הח נוכית. ידעתי שכל זמן שהוא נמצא אצלכם אני יכול להיות שקט ביחס לסביבה ולאווירה בה הוא שוהה. ידעתי שיש אצלכם איזון נאה בין מסגרת מסודרת לבין חופש ואחריות אי שית. גם ידעתי שיש אצלכם איזון סביר בין פתיחות לעולם הרחב מצד אחד, לבין הזהירות ממצי המכשולים הקיימים בו מצד שני. ואם היתה לי איזושהי ביקורת עליכם, הרבר נבע מכך שחשדתי אתכם בזחיזות מוגזמת במסך צת.

אולם השבוע נוצר אצלי מרק באמתן שאני רחוק כלפי הרכבים החינוכית. בביתי אין טל וויזיה. הרבר לא נובע מכך שאני נגד שתייחות שתוא לעולם ורחב. אני פשוט סבור שצריך להיות אחות אל התרבות הגבוהה של אחוז עולם ולא אל התרבות הירודה שאותה מייצגת הטלוי זיה. אני מעריץ, למשל, ספרות יפה ומוסיקה קלסית על סרטי וידיו ברמה נמוכה. גם אין לי זמן וכוחות נפש להשקיע בביקורת מתמרת על מה שמקרינים שם. גם אינני רוצה שהטל וויזיה תהווה חלק בלתי נפרד מן התרבות של הבית. אני מעריך שמה שיעצב את האווירה התרבותית בביתי יהיה הספרי קודש וס ספרי חול, ספרי לימוד ועיון לצד ספרי קריאה סולים. אני יודע שיש גם גישות אחרות, וא פילו רבנים ומחנכים, אבל זהו הירך המתאי מה בשבילי.

ידעתי שגם בישיבה יש טלוויזיה. זה לא הראיג אותי. הרי הטלוויזיה לא נמצאת בבית המדרש של הישיבה, אף לא בפניפיה, אלא באיזשהו חדר צדרי. זה לא שונה בהרבה ממה שקיים אצלי, שבני יכול תמיד ללכת לחברים כדי לראות טלוויזיה בביתם. זה סתר מבחינ תי. היה לי אמון בכם, שאתם יודעים אלו תר כניות להרשות לראות ואלו לא. ידעתי שבני נוהג לצפות ב"מבט". לא הייתי מאושר מזה, אבל לא ראיתי בכך נושא למלחמת מיותרות.

אולם השבוע נפל דבר. רק לאחר מספר ימים שמעתי על הדבר המוזעזע שהוקרן ב"מ בט". שידור של מעשה אונס, ועוד מעשה אמי תי ללא מבויים. הדבר זעזע אותי מאוד. לאיזה שפל חמור ירדנו? או שמחתי על כך שלפחות משפחתי לא היתה שותפה לדבר כזה, שקשה להעריך את הנזקים הנפשיים והחינוכיים שהוא יכול לגרום, לא רק לבנים, אלא אפילו לבנות. לאחר מספר ימים, נוספים, הפסקתי להיות רגוע. הרי בני נמצא בישיבה, ושם רואים "מבט". אולי הוא צפה ב"מחוה". והקר שרתי מיד לברר. והתברר שאכן כן. הבחורים צפו בטלוויזיה בתמימות. לא היה אתם מדריך או מחנך אחר. הרי מדובר בתוכנית "תמימה" לחלוטין. ואז נמצאו הבחורים צופים גם במחר זה האונס. למרבה הפלא, לא נמצא גם מי שיר רוייק לכבות את המכשיר באותה שעה.

כעבור יומיים התקשבתי לישיבה. שוחחתי עם אחד המחנכים. להפתעתי, הוא אפילו לא ירע מה ראו התלמידים שלו. אני בהחלט מצ דיק את זה שהוא לא מחזיק טלוויזיה בביתו. אבל איך ייתכן שמחנך בישיבה לא ידע, לפ חות בוריעבר, מה ראו הבחורים שותות אחריי תרת

כאב לבן בישיבה - נשבר משהו מן האימון. התברר שאתם תמימים מירי. הבנתם טלווי זיה לישיבה בלי לתת את הרעת על מה שע שוי להיות בה. גם אני הייתי תמים. חשבתי שאני יכול לסמוך עליכם בשניים עצומות. מעכשיו - לא אוכל להמשיך כך. איאלץ ללמר בעצמי את בני מה מותר לראות ומה אסור, ואאט אראה שהשיטה הזאת לא עובדת, אצטרך לשקול אם לא לאסוף עליו. לצפות בטלוויזיה בישיבה, גם כאשר מדובר בתוכ ניות "תמימות", אלא שגם לזה יש מחיר. אני לא יכול לשחק אותו ב"תחול ועבבר". אני גם לא יכול לפקח עליו, ואני גם לא רוצה לתת לו הרגשה שזהו בבית כלא. האם אוציא אותו מן הישיבה האעביר אותו לישיבה אקסטרנית, כך שיחזור בכל ערב הביתה ולא ילך לראות טלוויזיה האם אעביר אותו לישיבה ה"מתירנית" את המכשירי האם אוכני מסתכן בפגיעות יתר, שאף הוא תגבה ממני מחיר גבוה?

לא נחתי לי אלא לחזור אליכם ולבקש מכם להיות שותפים באחריות. תפסיקו להיות תמימים. תמימים צריך להיות. רק עם ה', ולא עם בני אדם, וודאי כאשר מדובר בר פיק חלבי יחבריו, שמה שמבחה אותם זה שר קולים של "ריטינג" של כסף ושל כבוד, ולא שיקולים של תורה, מוסר וצניעות. עליכם לראות לכך שמישהו מהצוות ישתתף עם הב חורים בצפייה בטלוויזיה. עליכם לשוחח אתם על מה שהם רואים וללמד אותם איך לצפות פיק בתוכניות. ואתי לכבות את המכשיר. יש באופן ביקורתי, ומתי לכבות את המכשיר. יש נושים המתמחים בסרטאות בתחום זה, של צפייה ביקורתית מתוך שלימה עצמית מלאה ועל פי קנה מידה תרבותי ומוסרי ראוי.

כמו כן, אני מצפה מכם לשוחח עם הבחורים שצפו בתוכנית. אין לי ספק שנגרם להם נזק חינוכי מירירי, ויותר מכך נזק נפשי ארוך טווח, שאולי יעלה על פני השטח רק לאחר ני שואים. עליכם לטפל בכך בעזרת המחנכים, ואולי אף בעזרת ייעוץ מקצועי מבחוץ. לצער רי, "מרכז הטיוע לנשים ויתיות" מתמחה עריין רק בהיצאות לבנות ואינו מעסיק מרצים לב נים, כך שאינני יודע מהי הכתובת המקצועית שניתן למצוא לשם התייחסות לבעיות מסוג כזה. אבל אני מאמין שתוכלו למצוא את הכ תובת המתאימה שתוכל לסייע לכם.

מכיון שהאימון הראשי שיש לי בכם הוא רב, ומכיוון שאני יודע שאתם פתוחים לבקר את עצמכם וגם ללמוד מטעויות, אין לי ספק שכך שתמצאו את הדרך הנאותה לטפל בבעיה זו באופן המועיל ביותר."

## מחצרות אדמו"רים וחסידים

# הספד לפורץ גדר

רב חוג חתם סופר בבני־ברק, הגרי"ש אר נגר שליט"א, מסיפר את המובא כאן בעדות "יד ראשונה". שכן, המעשה אירע עם אבי הגאון בעל "מחנה אברהם" זצ"ל, סיפור מרהים.

אביו היה רב בעיר קפור, שתושביה רובם ככולם היו יראים ושלמים. מעשים היו שוערי גדר, אך הקולני שבהם היה בעל חנות ארי גים במרכז העיר. הוא היה פותח את חנותו בשבת וכשהיו המתפללים שבים מבית הכנ סת, היה ניגש לפתח החנות כשסיגריה בפיו ומקרם את פניהם בברכת "שבת שלום" לע גנית.

ביום טוב ראשון של פסח כשעברו ליד חנותו קרא בקול לעבר כל העיר: "אורנב, בוא הנה!" - בזלזול בקנה בכבודו של הרב. בנקבו בשם משפחתו בלבר. נשא הרב עיניו בתמיהה, והלה, גם הוא, הציא לנגד עיניו פרוסת־לחם וחתיכת מצה ונגס בשניהם כאי חר. הודעזע הרב ומרוב הלם נאלם ולא יכול היה לומר דבר. ובעוד הרב עומד כמסומר הי מתפללים מקיפים אותו, תג בעל החנות על מקומו ורצה אחריו, כי־אחז השבץ וימות.

הקהילה היתה כמרקחה. יום ראשון של פסח הל ביום חמישי בשבוע, ביום ג' היה יום טוב שני של גלויות ואותו אדם מושל היה בביתו שלושה ימים, עד ליום ראשון.

להתפרע הכל. השתתף גם הרב בלוויה ואף עלה להספיד את האיש. וכך אמר: "הנ פסר קידש שם־שמים במותו ולא היתה מתנ

עורכת המוסף: נעמי גולן

## לעשות נפלאות... מי לשלם חסדו

ראת זאת סיפר לי הרב ד"ר מאיר גרוזמן הי"ה:

"בחודש פיגול 9 בתל־אביב (עליית ויצמן) גרה גב' פולה וקסברג, ולה נכד בן 19 הלר מד בירושלים ושמו בישראל: יעקב. רב

סקונ־לה. באחרונה יצא יעקב רב לטיולין בסמגרת קבוצתית לסיור במחנות השמדה, בתי קנסת, בתי־עלמין וכיו"ב: סיור שורשים. סרם נסיעתו ביקשה ממנו סבתו שישתדל לבקר בבית העלמין שבלובלי ולחפש את הקבר של סבתה רבוזה ז"ל, ואת, מתוך הנחה שניתן יהיה לאתרו על־פי המצבה.

הנכר אכן עשה בבקשת סבתו. בקראקוב פרש מן הקבוצה, שכר מונית ויצא לבלובלי. באותו יום מזג האוויר היה סוער, רוח קשה נגשם והוא עשה ככל יכולתו כדי לאתר את הקבר המבוקש. אלא שבתנאי מזג־אוויר שכזה מלאכתו לא היתה קלה. הוא חיפש, חיפש וחיפש ולא מצא. מה גם שלמצוא קבר ישן בין קברים רבים שרובם הרוסים ובלתיים, אין זה רבר קל. גם ביום שהשמש זורחת, הנער הלומר בישיבה חש צער עמוק על שלא עלה בירו לאתר את הקבר ולשמח את סבתו.

עוד הוא עומר בנוך והנה שמע את צפירת המוניות שסכר הקוראים לו לשוב. הוא החל לנוע לקראת היציאה מבית העלמין ובהליכתו החפוזה נפתח לו שרוך הנעל. בנעלי הימנית. בהמשך הליכתו המהירה נשמטה הנעל והוך מה הצירה. הוא רירה לקראתה להריטה והנה הוא רואה כי הוא עומר ליר המצבה שעליה רשום: רבוזה זנר עם יום הספירה המתאים לסבתא המבוקשת.

לא היה נרגש ממנו מכאן ואילך על הני לוי שזכה להשגחה פרטית בחסרי־שמים.